

Arrest

nr. 299 352 van 22 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DECROOCK
Gistelse Steenweg 145/glv-C1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 26 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. DECROOCK en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 juni 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 juni 2021 om internationale bescherming. Op 26 mei 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 mei 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J. S. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Pashtoun te zijn en het islamitisch geloof te belijden. U werd geboren in het dorp Mounai in het district Shigal, gelegen in de Afghaanse

provincie Kunar. Daar groeide u op bij uw ouders, samen met uw zus en drie broers. U ging er niet naar school, maar volgde ongeveer twee jaar lang lessen aan de madrassa op jonge leeftijd. U had geen job, maar hield zich voornamelijk bezig met het ondersteunen van uw gezin. Zo ging u regelmatig om boodschappen in de bazaar of nam u familieleden mee naar de dokter. Daarnaast werkte u ook in jullie boomgaarden of die van andere mensen waar er sinaasappelen en citroenen werden gekweekt.

Zowel uw vader als uw broer S. (...) werkten voor de Afghaanse veiligheidsdiensten. Uw vader was een majoor bij het Afghaans Nationaal Leger, gestationeerd in Shar Ana te Paktika. Uw broer was een commando, gestationeerd in Gambeeri te Nangarhar. De taliban zijn hiervan op de hoogte gekomen, en hadden het sindsdien op hen gemunt. Zo hebben ze een dreigbrief aan jullie deur gelegd waarop stond dat uw vader en broer moesten stoppen met hun werk. Als ze die brief zouden negeren dan dreigden ze hen te vermoorden. Een maand later voerden de taliban een aanval uit op uw huis. Ze sloegen jullie raam in en vroegen opnieuw naar uw vader en broer. Omdat ze niet aanwezig waren in het huis, hebben de taliban vervolgens hun pijlen op u gericht. Ze wilden u bij hen laten aansluiten zodat u tegen uw vader en broer kon vechten. Ook u was op dat moment niet thuis. De volgende dag kwam u terug naar huis en vertelde uw moeder wat er was gebeurd. Daarop nam uw moeder de beslissing om u naar uw maternale oom te sturen. U verbleef ongeveer drie nachten bij hem in Kana Ser, maar nadat hij een gesprek had met uw vader werd er besloten dat u het land moest verlaten.

U verliet Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland naar Bulgarije. In Bulgarije werden er op 22 maart 2021 vingerafdrukken van u genomen en werd er een asielprocedure opgestart. U besloot verder te reizen naar België via Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk en diende er na 11 maanden reizen op 07 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ongeveer een week na uw vertrek zijn de taliban teruggekomen naar uw huis op zoek naar u. U zou volgens hen net hetzelfde pad als dat van uw vader en broer volgen, waardoor ze lieten weten dat ze u zouden vermoorden indien ze u te pakken konden krijgen. Ook uw jongere broer werd met de dood bedreigd door de taliban. Vlak na de val van de Afghaanse overheid op 15 augustus 2021 besloot ook uw broer S. (...) het land te verlaten. Hij ging niet meer naar huis en vertrok rechtstreeks vanaf zijn werkplek naar Iran, waar hij tot op vandaag nog steeds verblijft. Uw vader werd na de val door de taliban meegenomen vanuit de moskee. Twee dagen later werd hij dood teruggevonden op een plek vlak buiten Mounai, genaamd Chenar.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban vanwege het werk van uw vader en broer bij de Afghaanse veiligheidsdiensten. Bovendien ervaart u in België een nieuw soort vrijheid, waarbij u ook een andere levensstijl hebt leren kennen. Zo bent u alcohol beginnen drinken, kleedt u zich anders en bent u ook uw haar en baard beginnen knippen. Dergelijke levensstijl wordt door de taliban afgekeurd, en hiervoor zou u door hen onthoofd worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs) neer, de originele werkbades van uw vader en broer S. (...), alsook hun originele bankkaarten. Verder slaagde u er ook in werkcertificaten van uw vader en broer neer te leggen, waarvan een aantal originelen zijn. U legde ook kopieën neer van de volgende documenten: de taskara's van uw gezinsleden, een dreigbrief van de taliban, een appreciatiebrief van uw vader, foto's van de begrafenis van uw vader, foto's van uw vader getrokken tijdens zijn dienst bij het leger en ook foto's van uw broer. U brengt ook de originele enveloppes aan waarin de documenten naar u werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Zo bevat de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" d.d. 01 september 2021 geen elementen waaruit kan blijken dat u eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook het CGVS kon geen bijzondere procedurele noden vaststellen. De gehoorproblemen die u meldde tijdens het afleggen van uw verklaringen bij de DVZ, zijn niet van die aard dat ze u niet in staat zouden stellen om deel te nemen aan onderhavige procedure (zie verklaring DVZ, vraag 28, administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u zeer capabel

was om te antwoorden op de vragen en niet gehinderd werd door deze problemen. Daarnaast werd er tijdens het onderhoud hiernaar gepeild door u de vraag te stellen of de tolk voldoende verstaanbaar is voor u (CGVS, p. 2). U werd er ook op gewezen dat indien u iets niet duidelijk zou hebben verstaan, u dat zeker kan aangeven. Verder maakte uzelf, noch uw advocaat, melding van een specifieke toestand die een normale deelname aan de procedure zou verhinderen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw identiteit, de daaraan verbonden leeftijd en uw profiel.

Om te beginnen dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 09 juli 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar – waarbij u vermoedelijk 20,37 jaar oud werd geschat met een standaarddeviatie van 1,59 jaar – kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde 16 jaar te zijn, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De vaststelling dat u zich dus onterecht als minderjarige voordeed, betekent dat u zich bewust gevoelig jonger probeert voor te doen dan u in werkelijkheid bent en dit ondermijnt bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Verder is het opmerkelijk dat u bij aankomst in België verklaarde 16 jaar oud te zijn. Wanneer er op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar uw leeftijd, verklaart u geboren te zijn in het Afghaans jaar 1380 en verwijst u naar uw taskara (CGVS, p. 3). Diezelfde taskara zou volgens uw huidige verklaringen uw meerderjarigheid bij aankomst bevestigen. Na vertaling van uw taskara blijkt dat ook het geval te zijn. Er staat immers genoteerd dat u volgens de Afghaanse kalender werd geboren op (...) 1381, wat omgezet naar de Gregoriaanse kalender overeenkomt met (...) 2002. Meer nog, zou de leeftijd op uw taskara deze benaderen die na het leeftijdsonderzoek werd beslist. Waarom u zich dan alsnog liet registreren als minderjarige, verklaart u door te stellen dat u bang was om teruggestuurd te worden naar Bulgarije omdat uw vingerafdrukken er werden afgenomen (CGVS, p. 3). Hoewel u poogt deze foutieve inschatting van uw leeftijd recht te zetten, is het leeftijdsverschil te aanzienlijk om deze te kunnen rechtvaardigen. Het zou immers betekenen dat u alreeds in Afghanistan als jongvolwassene werd behandeld, en helemaal geen kind was, hetgeen u echter wel beweerde bij aankomst.

Aansluitend op het voorgaande merkt het CGVS op dat wat betreft uw identiteit u wisselende verklaringen aflegt. Zo gaf u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in Bulgarije een andere naam op (zie administratief dossier). In Bulgarije bleek u geregistreerd te zijn met de naam D. S. A. (...). Vervolgens liet u zich in België registreren met de naam J. P. (...) (zie minteh-fiche, administratief dossier), en vroeg later tijdens uw interview bij de DVZ om deze te corrigeren naar uw huidige naam, J. S. (...) (zie verklaring DVZ, vraag 3, administratief dossier). U verklaarde bij de DVZ de naam P. (...) te hebben gebruikt omdat deze door een vriend werd gekozen, en reiziger betekent. Hetzelfde verklaart u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 6). U voegt er verder nog aan toe dat u de naam P. (...) nooit ergens anders hebt gebruikt. Hoewel heel wat vrienden u ook met deze naam aanspreken, dacht u dat het beter was om uw eigen familienaam te gebruiken (CGVS, p. 6). U werd ook op de DVZ reeds geconfronteerd met het gegeven dat u in Bulgarije een andere naam had opgegeven, maar hierop antwoordt u net zoals op het CGVS, namelijk dat S. A. (...) de naam van uw vader is (zie verklaring DVZ, vraag 3, administratief dossier; CGVS, p. 6). U ontkent echter dit gegeven en verklaart nooit de naam van uw vader te hebben gebruikt (CGVS, p. 6). Dat u er dan wel in slaagt om tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal uw originele taskara neer te leggen, waarop enkel de naam J. (...) geschreven staat, kan geen soelaas bieden. Wat uw taskara betreft, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van

deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie administratief dossier, blauwe map). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. Het commissariaat-generaal erkent de Afghaanse context waarin het gebruik van familienamen geen evidentie is, maar er valt niet omheen te draaien, dat uw danig wijzigende verklaringen omtrent uw familienaam verdere afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw identiteit.

Eveneens merkt het CGVS ook nog op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit gezegd zijnde heeft u in Bulgarije wel reeds een aanvraag om internationale bescherming ingediend, nadat uw vingerafdrukken er werden afgenomen. Het feit dat u in Bulgarije uw asielprocedure niet hebt afgewacht en besloot verder te reizen naar België en u alsook heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Wat er ook van zij; beide vaststellingen plaatsen de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees reeds stevig op de helling.

Het CGVS stipt daarbij ook aan dat uw beperkte scholingsgraad (CGVS, p. 7) net als uw leeftijd in twijfel getrokken moet worden. U verklaart immers niet te kunnen schrijven, maar recent wel in Pashtou te hebben leren lezen (CGVS, p.7). Nochtans blijkt u al van het begin van uw asielprocedure uw documenten te ondertekenen met een consistente handtekening die getuigt van een goede penbeheersing, wat merkwaardig is voor iemand die het schrijven nooit onder de knie heeft gekregen. Bovendien bent u tegenstrijdig met hetgeen u bij de DVZ verklaarde. Tijdens uw registratie verklaarde u immers tot de achtste graad naar school te zijn geweest (zie minteh-fiche, administratief dossier). Dit antwoord wijzigde tijdens uw interview bij de DVZ, waar u stelde analfabeet te zijn en u slechts een klein beetje kan lezen en schrijven (zie verklaring DVZ, vraag 11, administratief dossier). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijft u vasthouden niet naar school te zijn geweest en verklaart u slechts op jonge leeftijd twee jaar lessen te hebben gevolgd op de madrassa (CGVS, p. 7-8). Ondanks dat u geconfronteerd werd met uw initiële verklaring bij registratie, blijft u volhouden nooit naar school te zijn geweest (CGVS, p. 7).

Er moet ook worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban alles behalve overtuigend zijn.

Er dienen in de eerste plaats ernstige twijfels geplaatst te worden bij het gegeven dat de taliban uw vader en broer hadden bedreigd via een dreigbrief waarin stond dat ze moesten stoppen met hun werk, en als ze dit niet zouden doen dan zouden ze vermoord worden (CGVS, p. 11, 14). Zo mag het in de eerste plaats verbazing wekken dat uw broer en vader alsnog besloten verder te werken. U beweert zelfs dat uw vader en broer besloten verder te werken, ondanks dat u omwille van de bedreigingen reeds het land heeft verlaten (CGVS, p. 11). Het is pas toen de taliban de macht hadden overgenomen in het land dat ze besloten hun wapens neer te leggen (CGVS, p. 9, 11, 17, 18). Gevraagd waarom uw vader en broer dergelijk groot risico zouden nemen, niet alleen voor henzelf maar ook voor hun familie, geeft u een antwoord dat helemaal geen steek houdt gegeven de inhoud van de dreigbrief en verklaart u dat er helemaal geen risico was voor de familie (CGVS, p. 15-16). Volgens u was er enkel maar een risico voor uw vader en broer, en zou de taliban nooit iets zeggen tegen vrouw en kinderen. Dergelijke verklaring stemt niet overeen met hetgeen u beweert. U verklaart namelijk in het vizier van de taliban te zijn gekomen net omdat u jong was en volgens hen over de nodige kracht beschikte (CGVS, p. 16). Opnieuw spreekt u zichzelf tegen. Waarom zou er immers enkel een risico voor uw broer en vader heersen, als de taliban na het afgeven van hun dreigbrief het ook op u hadden gemunt. Bovendien had u ook vanwege de problemen met de taliban die veroorzaakt werden door de job van uw vader en broer, reeds het land verlaten. Dat ze dan alsnog besloten enige tijd na uw vertrek hun werk verder te zetten, komt volledig ongerijmd over. Hun matige reactie op deze bedreiging, ondergraaft dan ook de ernst van hun vrees. Dit wordt verder bevestigd aangezien er geen enkele daadkrachtige veiligheidsmaatregel door uw vader of broer werd genomen als reactie op de dreigbrief. U beweert dat er geen maatregelen werden genomen en er ook niemand was om

u te helpen (CGVS, p. 15). Er mag nochtans vanuit de job van uw broer en al zeker uw vader die tenslotte een hoge functie had binnen het leger verwacht worden dat ze van enig protocol op de hoogte zouden zijn om met dergelijke dreiging om te gaan (CGVS, p. 8, 10). Logischerwijs zou men op z'n minst mogen verwachten dat ze deze bedreiging op het werk hadden gemeld. Ook het verdere verloop van de gebeurtenissen kan helemaal niet overtuigen. Zo zou uw vader na de machtsovername van de taliban naar het dorp zijn teruggekeerd. Het dorp waar er alreeds een dreiging voor zijn leven heerste. Opnieuw is dergelijke risicovol gedrag gewoonweg niet te vatten. Hiermee geconfronteerd stelt u dat dit gewoon het systeem is en verklaart u dat hij wellicht dacht dat hij met rust zou gelaten worden omdat hij oud en zwak was (CGVS, p. 18). Meteen kan dan ook de vraag gesteld worden hoe het voor uw vader mogelijk was om het leger te dienen als hij naar uw zeggen zwak was. Nu haalt u plotseling nieuwe informatie naar boven door te verklaren dat uw vader nadat hij commandant was een nieuwe job kreeg binnen dezelfde rang als administratief bediende (CGVS, p. 18). Dat u dit nooit eerder ter sprake bracht, doet de wenkbrauwen wederom fronsen.

Tevens is het wel erg frappant dat de taliban de dreigbrief nooit persoonlijk hebben afgegeven. U verklaart dat uw moeder in de ochtend de brief had opgemerkt en deze aan de deur van jullie huis zag liggen (CGVS, p. 14). Vervolgens is ze met deze brief naar de imam gegaan om te achterhalen wat erin geschreven staat. Indien de taliban er werkelijk op gebrand waren om uw vader en broer te bedreigen met hun werk, dan ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze deze brief persoonlijk zouden afgeven zodat uw vader en broer niet de kans zouden geven om de dreiging te gaan melden bij de veiligheidsdiensten. De vraag dringt zich dan ook op waarom de taliban ervoor kozen om hen per brief aan te spreken en niet in levende lijve. Desgevraagd geeft u het vreemde en afwijkende antwoord dat als ze het persoonlijk hadden afgegeven, ze mogelijks de kans zouden grijpen om u mee te nemen (CGVS, p. 15). Gezien er geen verdere reactie kwam op de brief, en uw vader en broer nog steeds aan het werk waren, moge men eerder verwachten dat de taliban niet lang na het afgeven van de brief jullie zouden komen opzoeken. Dat er vreemd genoeg een maand voorbij gaat alvorens ze opnieuw contact met u zoeken is onaannemelijk te noemen (CGVS, p. 13, 14, 15). Hiernaar gevraagd, geeft u aan dat de taliban het op dat moment te druk hadden om te komen en ze aan het wachten waren op het juiste moment (CGVS, p. 16). Dit strookt opnieuw niet met het gedrag dat men kan verwachten, aangezien de taliban voor zo'n lange tijd geen enkele poging meer ondernamen om hun initiële dreiging af te dwingen.

Hierbij wenst het CGVS nog specifiek te wijzen op het feit dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer na de machtsovername het land heeft ontvlucht (CGVS, p. 11) en uw vader door de taliban werd vermoord (CGVS, p. 8).

Vanwege bovenstaande vaststellingen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw broer en vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Alles samen genomen maakt u op geen enkel moment aannemelijk dat de taliban uw vader en broer bedreigden vanwege hun werkzaamheden, waardoor u niet aannemelijk maakt dat u hierom een vrees voor vervolging dient te koesteren.

In het licht van de voorgaande vaststellingen hoeft het weinig betoog dat er ook geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering van de taliban.

U verklaart dat de taliban u dreigden te rekruteren, nadat ze er niet in slaagden uw vader en broer te doen stoppen met hun werk (CGVS, p. 12). Aangezien ze ook niet aanwezig waren in het dorp, zijn ze hun pijlen op u beginnen richten en wilden ze u bij hen laten aansluiten, zodat u tegen uw vader en broer zou kunnen vechten. Er dient echter op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoont waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u te rekruteren, doch u blijft hier in gebreke. Zo beschikt u niet over een bijzonder interessant profiel voor de taliban. U bent namelijk ongeschoold, zonder enige militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban (CGVS, p. 7-8). Temeer aangezien de taliban volgens u weet hadden van het werk van uw vader en broer bij de veiligheidsdiensten en hierdoor reeds problemen ervaarden met de taliban (zie supra). Dat de taliban u alsnog zouden willen rekruteren is daarom weinig geloofwaardig. Meer nog doet dit vragen rijzen over de reden waarom de taliban dacht dat u geschikt zouden zijn om hun rangen te vervoegen, aangezien uw familie duidelijk overheidsgezind was. Dit lijkt echter een weinig efficiënte en omslachtige manier van rekruteren. Hoe zou de taliban u immers ooit kunnen vertrouwen aangezien uw gehele familie duidelijk overheidsgezind was. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban u poogt te rekruteren.

Gegeven bovenstaande vaststelling kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw gedwongen rekrutering door de taliban.

Tot slot stelt u dat u verwesterd bent omdat u sinds uw verblijf in Europa een Westerse levensstijl bent beginnen hanteren, waarbij u een nieuw soort vrijheid hebt ervaren op vlak van uw kledijkeuze, het al dan niet scheren van uw haar en baard, maar ook alcohol bent beginnen drinken (CGVS, p. 20). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw alcoholconsumptie, kledingstijl en haarsnit deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De overige door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker laat gelden dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban als verwesterd zal worden beschouwd zodat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Hij licht dit als volgt toe:

“Verzoeker verliet reeds lange tijd z’n land van herkomst, Afghanistan. Op 14 juni 2021 diende verzoeker in België z’n verzoek internationale bescherming. Bijgevolg verblijft / leeft verzoeker al verschillende jaren op Europese bodem hetgeen uiteraard voor verzoeker een bijkomende vrees betekent.

Want, naast het gegeven dat verzoeker zich in het algemeen in een erg kwetsbare positie bevindt, is er, in hoofde van verzoeker een specifiek risico op vervolging omwille van gepercipieerde verwestering. Immers, de impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds is er een groot risico omwille van de terugkeer an sich.

Verschillende rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering¹. Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban terugkeerders heeft gearresteerd of vermoord. Hieruit volgt dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingsgroepen, gezien zij kunnen aanzien worden als onislamitische, pro-regeringsgezind of als spionnen. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen). Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

De beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen dienen met de nodige voorzichtigheid worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van Afghanen, die Afghanistan verlaten hebben, onduidelijk zijn².

Volgens de Note van NANSEN van oktober 2022³ kan op basis van de voorhanden zijnde informatie worden aangenomen dat er sinds de machtsovername door de taliban hoogst waarschijnlijk geen of nauwelijks mensen gedwongen zijn teruggekeerd naar Afghanistan vanuit Europa. Dit is een aannemelijke verklaring voor waarom er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over (ernstige) problemen bij terugkeer naar Afghanistan uit Europa. NANSEN concludeert dat de beschikbare informatie nog geen duidelijkheid geeft over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor de zorgvuldige beoordeling van de risico's voor personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan (Note, Nansen, p. 44).

Niettegenstaande bovengaan vaststellingen dient te worden opgemerkt dat verweerster er zich, aangaande de mogelijke vrees van verzoeker door z'n jarenlange verblijf in Europa, met een algemene, standaard, beoordeling van heeft afgemaakt. Volgens verweerster zou verzoeker geen concrete elementen aanhalen waaruit zou blijken dat verzoeker, in geval van terugkeer, dusdanig negatief gepercipieerd zou worden dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, MAAR een mogelijke vrees van verzoeker omwille van verwestering werd door verweerster gewoonweg niet onderzocht.

Uit de verklaringen van verzoeker, waarbij hij z'n vrees omwille van z'n nieuwe levensstijl ten aanzien van verweerster kenbaar heeft gemaakt, blijkt dat verzoeker in België een nieuw soort vrijheid heeft leren kennen:

"(...)" (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 20).

Verzoeker is ondertussen goed ingeburgerd in de Belgische samenleving. Hij is aan het werk én heeft zich in een korte tijd het Nederlands aangeleerd om gemakkelijk met zijn omgeving te kunnen communiceren en in dialoog te treden. Verder blijkt dat verzoeker uiterst gemotiveerd is om z'n leven / toekomst in België uit te bouwen. Zodoende kunnen in hoofde van verzoeker een aantal individuele omstandigheden worden waargenomen, waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen. Verweerster blijft dienaangaande in gebreke, zodat deze vrees van verzoeker op z'n minst grondig dient onderzocht te worden (naar analogie: RVV n° 278 699 van 13 oktober 2022).

Verzoeker geeft blijk van een doorgedreven én verregaande integratie zodat kan aangenomen worden dat hij zich op dermate ingrijpende wijze geconformeerd heeft aan een Westerse levensstijl zodat hij, in geval van terugkeer, als verwesterd zal beschouwd worden. Bijgevolg zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk zijn om zich aan te passen aan de normen en waarden die actueel de Afghaanse samenleving na de machtsovername door de Taliban kenmerken. Naar analogie:

"(...)" (arrest RVV nr. 283 647 van 29 januari 2023)

Bovenvermeld geciteerd arrest vertoont opvallend véél gelijkenissen met de situatie waarin verzoeker zich bevindt, zodat verzoeker, eveneens de vluchtelingenstatus dient toegekend te krijgen."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban vanwege het werk van zijn vader en broer bij de Afghaanse veiligheidsdiensten en dat hij bijkomend een vrees heeft omdat hij ook zélf een tijdje voor de lokale politie heeft gewerkt.

Hij wijst er vooreerst op dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt, met name in België, en voert vervolgens als volgt aan een gegronde vrees voor vervolging te hebben:

"- Toevoeging element aan het vluchtrelaas: tewerkstelling bij de lokale politie

In het kader van huidige procedure wil verzoeker een element aan z'n vluchtrelaas toevoegen. Verzoeker wenst nl. te benadrukken dat hij in Afghanistan ook nog een tijdje (+/- 1 jaar) voor de lokale politie heeft gewerkt.

De tewerkstelling van verzoeker dateert van het jaar 1398.

De originele documenten, ter staving van deze tewerkstelling, bevinden zich nog in Afghanistan. Deze werden door verzoeker opgevraagd én zullen bij ontvangst, middels een aanvullenden nota, aan het dossier / deze procedure worden toegevoegd.

Verzoeker komt met dit element naar buiten omdat hij meent dat zijn tewerkstelling bij de lokale politie ook gelinkt kan worden aan de problemen die hij vandaag kent met de Taliban. Het klopt echter wel dat verzoeker dit element, nl. z'n tewerkstelling bij de lokale politie in Afghanistan, niet heeft aangehaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud met verweerster.

Vanzelfsprekend begrijpt verzoeker dat het niet aanhalen van alle elementen / redenen waarom er asiel wordt aangevraagd een negatieve impact kan hebben op z'n medewerkingsplicht, alsook op het verkrijgen van bescherming in België. Bijgevolg wenst verzoeker dienaangaande z'n excuses ten overstaan van de Belgische asielautoriteiten aan te bieden.

De reden waarom verzoeker niet onmiddellijk alles kon vertellen, was omdat hij angst heeft. Angst om teruggestuurd te worden in het kader van een Dublin-procedure, angst om teruggestuurd te worden naar Afghanistan. Op weg naar België had verzoeker immers van verschillende personen gehoord dat hij bij aankomst in België, als hij in België wou blijven, zich beter voordeed als een minderjarige. Want, bij vingerafdrukken in een ander EU-land zou België minderjarige verzoekers niet terugsturen in het kader van de Dublin-III Verordening.

Het feit dat verzoeker zich bij aankomst in België als minderjarige heeft laten registeren had natuurlijk wél z'n gevolgen. Mocht verzoeker hebben aangehaald dat hij minderjarig is, maar ook verklaren dat hij heeft gewerkt bij de lokale politie, zou hij qua leeftijd onmiddellijk door de mand vallen.

Er werd een medisch onderzoek uitgevoerd én dit bracht het één en het ander aan licht, maar ook dan durfde verzoeker geen open kaart te spelen. Hij had nl. gelogen én dacht dat hij, éénmaal dit ging uitkomen, onmiddellijk zou worden teruggestuurd naar Afghanistan, hetgeen gelet op z'n gegronde vrees ten aanzien van de taliban uiteraard onmogelijk is.

Zodoende is verzoeker z'n leeftijd blijven volhouden én werd ook niets gezegd over zijn tewerkstelling bij de lokale politie. Verzoeker heeft hieromtrent véél spijt én hoopt nog het één en het ander te kunnen rechtzetten. Gezien dit element doorslaggevend kan zijn in de beoordeling van de al dan niet toekenning van bescherming verzoekt verzoeker Uw raad rekening te houden met deze nieuwe elementen.

- Leeftijd van verzoeker

In de bestreden beslissing wijst verweerster op het feit dat verzoeker z'n algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door z'n bewering minderjarig te zijn.

Aangaande z'n leeftijd verwijst verzoeker naar hetgeen die hierboven werd uiteengezet.

Verzoeker begrijpt het standpunt van verweerster, maar wil nogmaals benadrukken dat hij handelde uit schrik. In Bulgarije werd verzoeker immers verplicht tot het geven van vingerafdrukken. Verzoeker verbleef er in een gesloten centrum én werd geslagen door de politie.

"(...)" (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 3).

Hoewel verzoeker altijd het plan had om naar België te vluchten (ook een groot deel van de familie van verzoeker verblijft in België), hebben de omstandigheden in Bulgarije waarin verzoeker diende te overleven, alsook de mishandeling van de politie, er toe bijgedragen dat verzoeker is verder gereisd. Mochten de Bulgaarse overheden verzoeker goed behandeld hebben, dan zou hij zeker daar z'n procedure internationale bescherming hebben opgestart én aldaar een leven hebben uitgebouwd.

Zodoende had verzoeker angst dat ze hem, in kader van een Dublin-procedure, zouden terugsturen naar Bulgarije. Van de vele mensen die verzoeker ontmoette kreeg hij de 'goede' raad om zich als minderjarige te laten registeren. Er was dan nl. véél méér kans dat verzoeker in België mocht blijven.

Nu weet verzoeker dat dit een verkeerde beslissing was, maar jammer genoeg kan hij de klok niet terugdraaien. Evenwel, het gegeven dat verzoeker andere verklaringen heeft afgelegd over z'n leeftijd wil niet onmiddellijk zeggen dat de algehele geloofwaardigheid van verzoeker wordt aangetast én dat hij ten aanzien van de Taliban geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

Verzoeker verzoekt dan ook dat z'n verklaringen worden bekeken rekening houdende met z'n angst teruggestuurd te worden naar Bulgarije / Afghanistan.

- Identiteit van verzoeker

Verweerster merkt in de bestreden beslissing eveneens op dat verzoeker wisselende verklaringen zou hebben afgelegd aangaande zijn identiteit. Zo werd verzoeker in Bulgarije geregistreerd onder de naam 'D. S. A. (...)' én liet verzoeker, bij binnenkomst in België, de naam 'J. P. (...)' optekenen.

De wijzigende verklaringen aangaande de familienaam zou volgens verzoeker verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van z'n identiteit, doch verzoeker betwist. Zo benadrukt verzoeker geen leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd aan z'n naam. Wél wil verzoeker hieraan toevoegen dat men in Afghanistan geen waarde hecht aan het gebruik van een familienaam (hetgeen verweerster overigens ook zélf in de bestreden beslissing opmerkt).

In Bulgarije liet verzoeker de naam 'D. S. A. (...)' noteren. 'D. (...)' is gelijkaardig aan 'J. (...)', terwijl 'S. A. (...)' de naam van z'n vader is.

Bij aankomst in België werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een familienaam gevraagd. Toen verzoeker niet goed wist welke familienaam hij diende te geven, heeft hij 'P. (...)' gezegd. Later werd de familienaam dan uiteindelijk gewijzigd naar 'S. (...)', verzoeker z'n stamnaam.

- Scholingsgraad van verzoeker

Door verweerster worden er twijfels geuit over verzoeker z'n beperkte scholingsgraad. Omdat verzoeker nl. aan het begin van zijn asielpcedure documenten kon ondetekenen met een consistente handtekening, die getuigt van een goede penbeheersing, stelt verweerster dat dit merkwaardig is voor iemand die het schrijven nooit onder de knie heeft gekregen.

Verzoeker verduidelijkt dat hij niet echt naar school is geweest. Weliswaar ging verzoeker naar de madrassa, waar hij een beetje heeft leren lezen / schrijven.

Hoe het komt dat er tijdens de registratie van het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd genoteerd dat verzoeker tot de 8ste graad naar school is geweest, weet verzoeker niet. Wél kan verzoeker benadrukken dat dit allesbehalve correct is én hij dit nooit heeft gezegd.

"(...)" (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 7)

- Bedreigingen vader en broer door Taliban

Eveneens haalt verweerster in de bestreden beslissing aan dat er ernstige twijfels moeten worden geplaatst bij het gegeven dat de taliban hen heeft bedreigd via een dreigbrief. Zo stelt verweerster dat het verbazend is dat verzoeker z'n vader / broer zijn blijven werken, niettegenstaande de bedreigingen.

Verzoeker merkt hierbij op dat het eigenlijk geen verschil zou maken of z'n vader / broer zouden blijven werken, nu zij sowieso gestraft gingen worden door de taliban. Bovendien werden er door de familie, én dan meer specifiek door de broer van verzoeker, wél degelijk maatregelen genomen, nu deze, na de machtsovername, is gevlucht naar Iran.

"(...)" (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 11)

Het had verder ook geen zin om de dreiging te melden op het werk van de vader / broer van verzoeker. Het was nl. héél moeilijk om klacht neer te leggen én de juiste mensen te vertrouwen. In dergelijke strijd is immers iedereen vijanden van elkaar én kon er geen oplossing gevonden worden.

"(...)" (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 15)

Verzoeker z'n vader is inderdaad na de machtsovername van de taliban naar het dorp teruggekeerd, hetgeen niet geheel onlogisch is zoals verweerster in de bestreden beslissing laat uitschijnen. Verzoeker z'n vader was nl. in het bezit van een kaart waarbij er op vermeld stond dat hij zich, ten aanzien van de taliban, had overgegeven. Mede gelet op z'n leeftijd dacht de vader van de verzoeker bijgevolg dat z'n problemen waren opgelost én er voor z'n leven geen reële dreiging meer was.

"(...)" (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 18)

- Dreigbrief van de Taliban

Verweerster merkt vervolgens op dat het wél erg frappant is dat de taliban de dreigbrief nooit persoonlijk is komen afgeven.

Verzoeker begrijpt dienaangaande dat verweerster verwacht dat de Taliban een dreigbrief persoonlijk komt afgeven, doch verzoeker kan maar verklaren wat er is gebeurd én de waarheid spreken.

De dreigbrief lag voor de deur én werd gevonden door z'n moeder, waarna zij naar de iman ging met de vraag om voor haar de brief te lezen. Één maand nadat de dreigbrief werd ontvangen, kwam de taliban naar het huis van verzoeker. Opnieuw, waarom de taliban een maand de tijd heeft genomen om zich naar het huis van verzoeker te begeven, kan verzoeker niet verklaren. Wél weet verzoeker dat de taliban niet noodeloos risico's neemt én altijd het goede moment afwacht:

"(...)" (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 16).

Verzoeker blijft erbij dat omwille van het werk van z'n vader / broer, maar ook gelet op z'n eigen tewerkstelling bij de lokale politie, z'n leven in gevaar is. Bij een terugkeer naar Afghanistan zou verzoeker onmiddellijk gedood worden.

Het weze herhaalt te worden dat verzoeker z'n vrees, gelet op z'n eigen tewerkstelling bij de lokale politie, niet kenbaar heeft gemaakt, doch verzoeker verzoekt rekening te houden met de concrete omstandigheden én alle elementen die in het kader het verzoek internationale bescherming essentieel zijn, mee te nemen in de beoordeling.

- Gedwongen rekrutering door de Taliban

Op basis van algemene beschikbare informatie stelt verweerster dat de Taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers zouden hebben die zich bij hen willen aansluiten. Echter wil verzoeker benadrukken dat de informatie waarover verweerster beschikt niet klopt met de realiteit en / of hoe verzoeker dit in zijn thuisland ervaarde. Niettegenstaande er zagezegd voldoende vrijwilligers zich aansloten bij de Taliban, is de Taliban er wel degelijk op gebrand om ook andere jongeren, zoals verzoeker, gedwongen te rekruteren.

Het profiel van verzoeker was daarbij van ondergeschikt belang. De taliban wou verzoeker gewoon dood én wou wraak nemen gelet op de tewerkstelling van verzoeker z'n vader / broer bij de toenmalige overheid. Beiden hadden nl. hoge functies én dienden hier dan ook maar hun prijs voor te betalen, met verzoeker als slachtoffer. De taliban wou verzoeker dan ook niet echt 'gebruiken' in het kader van hun strijd, maar vnl. verzoeker én z'n familie straffen."

Ten slotte stelt verzoeker nog dat hij in Afghanistan bedreigd en vervolgd wordt door de taliban omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging en dat de Afghaanse autoriteiten niet in de mogelijkheid zijn om bescherming te bieden aan individuen.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat hij minstens recht heeft op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Hij voert daarbij een omstandig betoog over de veiligheidssituatie in Afghanistan, over de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en over het risico bij terugkeer naar Afghanistan na een jarenlang verblijf in Europa.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden verschillende rapporten en persberichten over de situatie in Afghanistan (stukken 3-9 en 11-19) en het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (stuk 10) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 oktober 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022, aan de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023, aan het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022, aan het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, aan het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023. Op 11 oktober 2023 legt verwerende partij deze aanvullende nota nogmaals neer.

2.2.3. Bij een op 11 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet verschillende foto's (stuk 20), een fotokopie van een politiebade, met een beëdigde vertaling (stuk 21), een fotokopie van een waarderingsbrief, met een beëdigde vertaling (stuk 22), bewijzen van het volgen van Nederlandse lessen en behaalde certificaten (stuk 23), loonfiches (stuk 24), een verklaring van zijn werkgever (stuk 25) en een verklaring van zijn leerkracht Nederlands (stuk 26).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een verslag van zijn leraar basiseducatie (stuk 1), een verslag van zijn lerares Nederlands (stuk 2), verklaringen van verschillende werkgevers (stukken 3 en 4), een overzicht van zijn tewerkstellingen via interim (stuk 5), foto's van zichzelf met zijn geliefde (stuk 6) en een verklaring van zijn geliefde (stuk 7) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te zullen worden gedood door de taliban omwille van het werk van zijn vader en broer bij de Afghaanse veiligheidsdiensten. Zijn vader zou majoor geweest zijn bij het Afghaans Nationaal Leger en zijn broer een commando. De taliban zouden hiervan op de hoogte gekomen zijn en het sindsdien op hen gemunt gehad hebben. Zo zouden ze bij hun huis een dreigbrief hebben achtergelaten en een aanval op hun huis hebben gepleegd. Omdat verzoekers vader en broer niet aanwezig waren, zouden de taliban verzoeker zijn beginnen viseren en gewild hebben dat verzoeker zich bij hen aansloot om tegen zijn vader en broer te vechten. Verzoeker zou daarop door zijn moeder naar zijn maternale oom zijn gestuurd en van daaruit na drie nachten Afghanistan verlaten hebben. Ongeveer een week na zijn vertrek zouden de taliban zijn teruggekomen naar zijn huis en hebben laten weten dat ze hem zouden vermoorden indien ze hem te pakken konden krijgen. Ook zijn jongere broer zouden zij met de dood bedreigd hebben. Verzoekers jongere broer zou kort na de val van de Afghaanse overheid op 15 augustus 2021 ook het land verlaten hebben naar Iran. Verzoekers vader zou na de val door de taliban zijn meegenomen en twee dagen later dood zijn teruggevonden.

In zijn verzoekschrift voegt verzoeker nog toe dat hij zelf nog ongeveer een jaar voor de Afghaanse lokale politie heeft gewerkt. Hij meent dat deze tewerkstelling ook gelinkt kan worden aan de problemen die hij vandaag kent met de taliban en geeft aan dat hij dit niet had aangehaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud omdat hij angst had om te worden teruggestuurd in het kader van de “*Dublin-procedure*” en hij gehoord had dat het beter was om zich bij aankomst in België voor te doen als minderjarige.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde vrees voor de taliban. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (A) verzoeker op geen enkel moment aannemelijk maakt dat de taliban zijn vader en broer bedreigden vanwege hun werkzaamheden, waardoor hij niet aannemelijk maakt dat hij hierom een vrees voor vervolging dient te koesteren, nu (i) zijn algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate wordt ondermijnd door zijn verklaringen over zijn identiteit, de daaraan verbonden leeftijd en zijn profiel, (ii) het feit dat hij in Bulgarije zijn asielpprocedure niet heeft afgewacht en besloot verder te reizen naar België en heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die hij passeerde voordat hij in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen afbreuk doet aan de ernst en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging of het reële risico op het lijden van ernstige schade, (iii) ook zijn beperkte scholingsgraad in twijfel getrokken moet worden, (iv) zijn verklaringen met betrekking tot zijn problemen met de taliban alles behalve overtuigend zijn en (v) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent zijn gedwongen rekrutering door de taliban, dat (B) verzoeker er niet in geslaagd is aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen en dat (C) de door verzoeker neergelegde bewijsstukken niet bij machte zijn om een ander zicht op deze appreciatie te werpen.

Verzoeker slaagt er niet in om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst wijst de adjunct-commissaris er terecht op dat verzoekers algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate wordt ondermijnd door zijn verklaringen over zijn identiteit, de daaraan verbonden leeftijd en zijn profiel. Wat betreft de door verzoeker beweerde leeftijd uit de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing de volgende bedenkingen:

“Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 09 juli 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar – waarbij u vermoedelijk 20,37 jaar oud werd geschat met een standaarddeviatie van 1,59 jaar – kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde 16 jaar te zijn, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De vaststelling dat u zich dus onterecht als minderjarige voordeed, betekent dat u zich bewust gevoelig jonger probeert voor te doen dan u in werkelijkheid bent en dit ondermijnt bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.”

Verder is het opmerkelijk dat u bij aankomst in België verklaarde 16 jaar oud te zijn. Wanneer er op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar uw leeftijd, verklaart u geboren te zijn in het Afghaans jaar 1380 en verwijst u naar uw taskara (CGVS, p. 3). Diezelfde taskara zou volgens uw huidige verklaringen uw meerderjarigheid bij aankomst bevestigen. Na vertaling van uw taskara blijkt dat ook het geval te zijn. Er staat immers genoteerd dat u volgens de Afghaanse kalender werd geboren op (...) 1381, wat omgezet naar de Gregoriaanse kalender overeenkomt met (...) 2002. Meer nog, zou de leeftijd op uw taskara deze benaderen die na het leeftijdsonderzoek werd beslist. Waarom u zich dan alsnog liet registreren als minderjarige, verklaart u door te stellen dat u bang was om teruggestuurd te worden naar Bulgarije omdat uw vingerafdrukken er werden afgenomen (CGVS, p. 3). Hoewel u poogt deze foutieve inschatting van uw leeftijd recht te zetten, is het leeftijdsverschil te aanzienlijk om deze te kunnen rechtvaardigen. Het zou immers betekenen dat u alreeds in Afghanistan als jongvolwassene werd behandeld, en helemaal geen kind was, hetgeen u echter wel beweerde bij aankomst.”

Verzoeker laat in het tweede middel van zijn verzoekschrift in essentie gelden dat hij had gelogen over zijn leeftijd uit schrik om in kader van een “Dublin-procedure” te worden teruggestuurd naar Bulgarije, waar hij werd verplicht tot het geven van vingerafdrukken, in een gesloten centrum verbleef en door de politie werd geslagen. Vele mensen zouden hem daarom de raad hebben gegeven om zich als minderjarige te laten registreren. De Raad wijst er evenwel op dat een kandidaat-vluchteling de volle verantwoordelijkheid draagt voor zijn eigen verklaringen. Verzoeker deed zich doelbewust jonger voor om een beroep te kunnen doen op bepaalde procedurele voordelen en om de “Dublin-procedure” te ontwijken. Uit zijn handelen blijkt dat verzoeker niet terugdeinst om informatie te verstrekken die niet met de werkelijkheid overeenstemt, met als oogmerk hier voor zichzelf een voordeel uit te halen. De vaststelling dat verzoeker zich bewust ten onrechte als minderjarige voordoeft, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid.

De Raad voegt hier nog aan toe dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Naast de voorgaande overwegingen over verzoekers verklaringen over zijn leeftijd zijn er ook nog de volgende overwegingen over verzoekers verklaringen over zijn identiteit die de adjunct-commissaris hebben doen oordelen dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker in ernstige mate ondermijnd wordt:

“Aansluitend op het voorgaande merkt het CGVS op dat wat betreft uw identiteit u wisselende verklaringen aflegt. Zo gaf u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in Bulgarije een andere naam op (zie administratief dossier). In Bulgarije bleek u geregistreerd te zijn met de naam D. S. A. (...). Vervolgens liet u zich in België registreren met de naam J. P. (...) (zie minteh-fiche, administratief dossier), en vroeg later tijdens uw interview bij de DVZ om deze te corrigeren naar uw huidige naam, J. S. (...) (zie verklaring DVZ, vraag 3, administratief dossier). U verklaarde bij de DVZ de naam P. (...) te hebben gebruikt omdat deze door een vriend werd gekozen, en reiziger betekent. Hetzelfde verklaart u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 6). U voegt er verder nog aan toe dat u de naam P. (...) nooit ergens anders hebt gebruikt. Hoewel heel wat vrienden u ook met deze naam aanspreken, dacht u dat het beter was om uw eigen familienaam te gebruiken (CGVS, p. 6). U werd ook op de DVZ reeds geconfronteerd met het gegeven dat u in Bulgarije een andere naam had opgegeven, maar hierop antwoordt u net zoals op het CGVS, namelijk dat S. A. (...) de naam van uw vader is (zie verklaring DVZ, vraag 3, administratief dossier; CGVS, p. 6). U ontkent echter dit gegeven en verklaart nooit de naam van uw vader te hebben gebruikt (CGVS, p. 6). Dat u er dan wel in slaagt om tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal uw originele taskara neer te leggen, waarop enkel de naam J. (...) geschreven staat, kan geen soelaas bieden. Wat uw taskara betreft, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie administratief dossier, blauwe map). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. Het commissariaat-generaal erkent de Afghaanse context waarin het gebruik van familienamen geen evidentie is, maar er valt niet omheen te draaien, dat uw danig wijzigende verklaringen omtrent uw familienaam verdere afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw identiteit.”

Verzoeker benadrukt in het tweede middel geen leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd over zijn naam en voegt eraan toe dat “men in Afghanistan geen waarde hecht aan het gebruik van een familienaam”. De Raad wijst er evenwel op dat de loutere omstandigheid dat in de Afghaanse context het gebruik van familienamen geen evidentie is geen voldoende verschoning biedt om daarover dermate wisselende verklaringen af te leggen doorheen de procedure(s) tot het bekomen van internationale

bescherming. Voor het overige herhaalt verzoeker in het tweede middel de verklaringen die hij in de loop van de administratieve procedure reeds had afgelegd, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen, en stelt hij nog dat de voornamen die hij opgaf “gelijkaardig” zijn. Ook dit laatste doet echter geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing over de wisselende verklaringen die hij aflegde over zijn identiteit.

De opgegeven leeftijd en naam betreffen een essentieel element van verzoekers identiteit en deze identiteit betreft een kernelement voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele geloofwaardigheid. De Raad treedt de adjunct-commissaris dan ook bij waar hij stelt dat verzoekers algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate wordt ondermijnd door zijn verklaringen over zijn identiteit, de daaraan verbonden leeftijd en zijn profiel.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Eveneens merkt het CGVS ook nog op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit gezegd zijnde heeft u in Bulgarije wel reeds een aanvraag om internationale bescherming ingediend, nadat uw vingerafdrukken er werden afgenomen. Het feit dat u in Bulgarije uw asielprocedure niet hebt afgewacht en besloot verder te reizen naar België en u alsook heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Wat er ook van zij; beide vaststellingen plaatsen de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees reeds stevig op de helling.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De adjunct-commissaris stipt bovendien terecht aan dat ook verzoekers beperkte scholingsgraad in twijfel moet worden getrokken. Hij beargumenteert dit als volgt in de bestreden beslissing:

“U verklaart immers niet te kunnen schrijven, maar recent wel in Pashtou te hebben leren lezen (CGVS, p.7). Nochtans blijkt u al van het begin van uw asielprocedure uw documenten te ondertekenen met een consistente handtekening die getuigt van een goede penbeheersing, wat merkwaardig is voor iemand die het schrijven nooit onder de knie heeft gekregen. Bovendien bent u tegenstrijdig met hetgeen u bij de DVZ verklaarde. Tijdens uw registratie verklaarde u immers tot de achtste graad naar school te zijn geweest (zie minteh-fiche, administratief dossier). Dit antwoord wijzigde tijdens uw interview bij de DVZ, waar u stelde analfabeet te zijn en u slechts een klein beetje kan lezen en schrijven (zie verklaring DVZ, vraag 11, administratief dossier). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijft u vasthouden niet naar school te zijn geweest en verklaart u slechts op jonge leeftijd twee jaar lessen te hebben gevolgd op de madrassa (CGVS, p. 7-8). Ondanks dat u geconfronteerd werd met uw initiële verklaring bij registratie, blijft u volhouden nooit naar school te zijn geweest (CGVS, p. 7).”

Verzoeker verduidelijkt in het tweede middel dat hij niet echt naar school is geweest en dat hij naar de madrassa ging en daar een beetje heeft leren lezen en schrijven, doch blijft steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweemde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Waar verzoeker nog benadrukt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit heeft gezegd dat hij tot de achtste graad naar school is geweest, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier, waaruit duidelijk blijkt dat hij dit wel gesteld heeft (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’, Fiche “*Mineur Etranger Non Accompagné*”, p. 4). Ook dit doet verder afbreuk aan verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Voorts is de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoekers verklaringen over zijn problemen met de taliban alles behalve overtuigend zijn. Hij onderbouwt dit in de bestreden beslissing als volgt:

“Er dienen in de eerste plaats ernstige twijfels geplaatst te worden bij het gegeven dat de taliban uw vader en broer hadden bedreigd via een dreigbrief waarin stond dat ze moesten stoppen met hun werk, en als ze dit niet zouden doen dan zouden ze vermoord worden (CGVS, p. 11, 14). Zo mag het in de eerste plaats verbazing wekken dat uw broer en vader alsnog besloten verder te werken. U beweert zelfs dat uw vader en broer besloten verder te werken, ondanks dat u omwille van de bedreigingen reeds het land heeft verlaten (CGVS, p. 11). Het is pas toen de taliban de macht hadden overgenomen in het land dat ze besloten hun wapens neer te leggen (CGVS, p. 9, 11, 17, 18). Gevraagd waarom uw vader en broer dergelijk groot risico zouden nemen, niet alleen voor henzelf maar ook voor hun familie, geeft u een antwoord dat helemaal geen steek houdt gegeven de inhoud van de dreigbrief en verklaart u dat er helemaal geen risico was voor de familie (CGVS, p. 15-16). Volgens u was er enkel maar een risico voor uw vader en broer, en zou de taliban nooit iets zeggen tegen vrouw en kinderen. Dergelijke verklaring stemt niet overeen met hetgeen u beweert. U verklaart namelijk in het vizier van de taliban te zijn gekomen net omdat u jong was en volgens hen over de nodige kracht beschikte (CGVS, p. 16). Opnieuw spreekt u zichzelf tegen. Waarom zou er immers enkel een risico voor uw broer en vader heersen, als de taliban na het afgeven van hun dreigbrief het ook op u hadden gemunt. Bovendien had u ook vanwege de problemen met de taliban die veroorzaakt werden door de job van uw vader en broer, reeds het land verlaten. Dat ze dan alsnog besloten enige tijd na uw vertrek hun werk verder te zetten, komt volledig ongerijmd over. Hun matige reactie op deze bedreiging, ondergraaft dan ook de ernst van hun vrees. Dit wordt verder bevestigd aangezien er geen enkele daadkrachtige veiligheidsmaatregel door uw vader of broer werd genomen als reactie op de dreigbrief. U beweert dat er geen maatregelen werden genomen en er ook niemand was om u te helpen (CGVS, p. 15). Er mag nochtans vanuit de job van uw broer en al zeker uw vader die tenslotte een hoge functie had binnen het leger verwacht worden dat ze van enig protocol op de hoogte zouden zijn om met dergelijke dreiging om te gaan (CGVS, p. 8, 10). Logischerwijs zou men op z'n minst mogen verwachten dat ze deze bedreiging op het werk hadden gemeld. Ook het verdere verloop van de gebeurtenissen kan helemaal niet overtuigen. Zo zou uw vader na de machtsovername van de taliban naar het dorp zijn teruggekeerd. Het dorp waar er alreeds een dreiging voor zijn leven heerste. Opnieuw is dergelijke risicovol gedrag gewoonweg niet te vatten. Hiermee geconfronteerd stelt u dat dit gewoon het systeem is en verklaart u dat hij wellicht dacht dat hij met rust zou gelaten worden omdat hij oud en zwak was (CGVS, p. 18). Meteen kan dan ook de vraag gesteld worden hoe het voor uw vader mogelijk was om het leger te dienen als hij naar uw zeggen zwak was. Nu haalt u plotseling nieuwe informatie naar boven door te verklaren dat uw vader nadat hij commandant was een nieuwe job kreeg binnen dezelfde rang als administratief bediende (CGVS, p. 18). Dat u dit nooit eerder ter sprake bracht, doet de wenkbrauwen wederom fronsen.

Tevens is het wel erg frappant dat de taliban de dreigbrief nooit persoonlijk hebben afgegeven. U verklaart dat uw moeder in de ochtend de brief had opgemerkt en deze aan de deur van jullie huis zag liggen (CGVS, p. 14). Vervolgens is ze met deze brief naar de imam gegaan om te achterhalen wat erin geschreven staat. Indien de taliban er werkelijk op gebrand waren om uw vader en broer te bedreigen met hun werk, dan ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze deze brief persoonlijk zouden afgeven zodat uw vader en broer niet de kans zouden geven om de dreiging te gaan melden bij de veiligheidsdiensten. De vraag dringt zich dan ook op waarom de taliban ervoor kozen om hen per brief aan te spreken en niet in levende lijve. Desgevraagd geeft u het vreemde en afwijkende antwoord dat als ze het persoonlijk hadden afgegeven, ze mogelijks de kans zouden grijpen om u mee te nemen (CGVS, p. 15). Gezien er geen verdere reactie kwam op de brief, en uw vader en broer nog steeds aan het werk waren, moge men eerder verwachten dat de taliban niet lang na het afgeven van de brief jullie zouden komen opzoeken. Dat er vreemd genoeg een maand voorbij gaat alvorens ze opnieuw contact met u zoeken is onaannemelijk te noemen (CGVS, p. 13, 14, 15). Hiernaar gevraagd, geeft u aan dat de taliban het op dat moment te druk hadden om te komen en ze aan het wachten waren op het juiste moment (CGVS, p. 16). Dit strookt opnieuw niet met het gedrag dat men kan verwachten, aangezien de taliban voor zo'n lange tijd geen enkele poging meer ondernamen om hun initiële dreiging af te dwingen.”

Door in het tweede middel summier op te merken *“dat het eigenlijk geen verschil zou maken of z'n vader / broer zouden blijven werken, nu zij sowieso gestraft gingen worden door de taliban”*, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde motieven daarover. Met een dergelijke uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de adjunct-commissaris van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Waar verzoeker er nog op wijst dat er door zijn familie, en dan meer specifiek door zijn broer, wel degelijk maatregelen werden genomen, nu deze laatste na de machtsovername is gevlucht naar Iran, wijst de Raad erop dat deze vlucht pas na de machtsovername en dus niet meteen na de

dreigbrief en de aanval op het huis plaats vond. Bovendien biedt verzoeker hiermee nog geen verklaring voor het gegeven dat er voor zijn overige familieleden geen daadkrachtige veiligheidsmaatregelen werden genomen. Waar verzoeker nog aangeeft dat het geen zin had om de dreiging te melden op het werk van zijn vader of broer nu het heel moeilijk was om klacht neer te leggen en de juiste mensen te vertrouwen, beperkt hij zich tot de loutere negatie van wat hierover in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Verzoeker verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom hij meent dat de overweging van de adjunct-commissaris dat vanuit de job van verzoekers broer, en al zeker verzoekers vader die een hoge functie had binnen het leger, verwacht mag worden dat ze van enig protocol op de hoogte zouden zijn om met dergelijke dreiging om te gaan feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is. Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn vader na de machtsovername van de taliban inderdaad naar het dorp is teruggekeerd en dat dit niet geheel onlogisch is nu zijn vader in het bezit is van een kaart waarop vermeld stond dat hij zich ten aanzien van de taliban had overgegeven, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien van een zeer grote naïviteit getuigt die niet past bij iemand die een hoge functie in het leger zou hebben vervuld, zoals ook blijkt uit verzoekers verdere verklaringen dat zijn vader na de machtsovername door de taliban werd meegenomen en twee dagen later dood werd teruggevonden. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft, met name dat zijn vader mede gelet op zijn leeftijd dacht dat zijn problemen waren opgelost en er voor zijn leven geen reële dreiging meer was. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Door wat betreft de opmerkingen in de bestreden beslissing over de gedragingen van de taliban – met name het niet persoonlijk afgeven van de dreigbrief en het lange tijd nalaten een poging te ondernemen om hun bedreiging af te dwingen – in het tweede middel louter te stellen dat hij maar kan verklaren wat er is gebeurd en de waarheid spreken en voorts louter zijn hierover tijdens de administratieve procedure afgelegde verklaringen te herhalen, doet verzoeker niet de minste afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing hierover.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog het volgende aangehaald:

“Hierbij wenst het CGVS nog specifiek te wijzen op het feit dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer na de machtsovername het land heeft ontvlucht (CGVS, p. 11) en uw vader door de taliban werd vermoord (CGVS, p. 8).

Vanwege bovenstaande vaststellingen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw broer en vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Alles samen genomen maakt u op geen enkel moment aannemelijk dat de taliban uw vader en broer bedreigden vanwege hun werkzaamheden, waardoor u niet aannemelijk maakt dat u hierom een vrees voor vervolging dient te koesteren.”

Gelet op al het voorgaande kan deze redenering van de adjunct-commissaris worden gevolgd. Verzoeker brengt geen dienstige argumenten aan die van aard zijn om deze pertinente overwegingen te weerleggen of te ontkrachten.

Daarnaast argumenteert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing:

"In het licht van de voorgaande vaststellingen hoeft het weinig betoog dat er ook geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering van de taliban.

U verklaart dat de taliban u dreigden te rekruteren, nadat ze er niet in slaagden uw vader en broer te doen stoppen met hun werk (CGVS, p. 12). Aangezien ze ook niet aanwezig waren in het dorp, zijn ze hun pijlen op u beginnen richten en wilden ze u bij hen laten aansluiten, zodat u tegen uw vader en broer zou kunnen vechten. Er dient echter op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoonde waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u te rekruteren, doch u blijft hier in gebreke. Zo beschikt u niet over een bijzonder interessant profiel voor de taliban. U bent namelijk ongeschoold, zonder enige militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban (CGVS, p. 7-8). Temeer aangezien de taliban volgens u weet hadden van het werk van uw vader en broer bij de veiligheidsdiensten en hierdoor reeds problemen ervaarden met de taliban (zie supra). Dat de taliban u alsnog zouden willen rekruteren is daarom weinig geloofwaardig. Meer nog doet dit vragen rijzen over de reden waarom de taliban dacht dat u geschikt zouden zijn om hun rangen te vervoegen, aangezien uw familie duidelijk overheidsgezind was. Dit lijkt echter een weinig efficiënte en omslachtige manier van rekruteren. Hoe zou de taliban u immers ooit kunnen vertrouwen aangezien uw gehele familie duidelijk overheidsgezind was. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban u poogt te rekruteren.

Gegeven bovenstaande vaststelling kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw gedwongen rekrutering door de taliban."

Verzoeker benadrukt in het tweede middel dat de informatie waarover de adjunct-commissaris beschikt niet klopt met de realiteit en/of hoe hij dit in zijn thuisland ervaarde. Hij brengt evenwel geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat de hierboven aangehaalde informatie feitelijk onjuist is en dat de taliban erop gebrand zouden zijn om om het even welke jongeren, zoals bijvoorbeeld verzoeker, ongeacht zijn profiel, gedwongen te rekruteren. Hierboven is voorts reeds gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban zijn vader en broer bedreigden vanwege hun werkzaamheden en dat hij hierom een vrees voor vervolging dient te hebben. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat de taliban hem gewoon dood wilden en wraak wilden nemen omwille van de tewerkstelling van zijn vader en broer bij de toenmalige overheid en hem niet echt wilden 'gebruiken' in het kader van hun strijd.

De adjunct-commissaris overweegt ten slotte nog dat de door verzoeker neergelegde documenten (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') niet bij machte zijn om een ander licht te werpen op de voorgaande appreciatie. Dit wordt door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd.

De algemene informatie die wordt gevoegd bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-9 en 11-19) heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

In het tweede middel van zijn verzoekschrift voegt verzoeker nog toe dat hij zelf nog ongeveer een jaar voor de Afghaanse lokale politie heeft gewerkt. Hij meent dat deze tewerkstelling ook gelinkt kan worden aan de problemen die hij vandaag kent met de taliban. Ter staving hiervan voegt hij bij een op 11 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota fotokopieën van verschillende foto's (stuk 20), van een

politiebadge, met een beëdigde vertaling (stuk 21), en van een waarderingsbrief, met een beëdigde vertaling (stuk 22).

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient hij alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Het gaat volgens artikel 48/6, § 1, tweede lid, van deze wet onder meer om *“de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient”*. Te dezen heeft verzoeker evenwel nagelaten om zo spoedig mogelijk aan te brengen dat hij zelf nog ongeveer een jaar voor de Afghaanse lokale politie heeft gewerkt.

Nog daargelaten het voorgaande en het gegeven dat (i) hierboven reeds is gebleken dat, gelet op zijn verklaringen over zijn leeftijd, identiteit en profiel, niet kan worden gesteld dat verzoekers algemene geloofwaardigheid is komen vast te staan – wat met deze toevoeging bevestigd wordt –, dat (ii) verzoeker bovendien zeer karig is met het aanreiken van informatie over zijn vroegere tewerkstelling, dat (iii) verzoeker ter staving van zijn vroegere tewerkstelling slechts fotokopieën voorlegt en aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135) – verzoeker laat gelden dat hij de originele documenten ter staving van zijn tewerkstelling, die zich nog in Afghanistan bevinden, heeft opgevraagd en middels een aanvullende nota zal toevoegen, doch de Raad kan slechts vaststellen dat dit in dezen niet is gebeurd –, en dat (iv) aan de fotokopieën van foto's die verzoeker neerlegt door mogelijke enscenering bovendien geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend en op basis van de foto's bovendien niet objectief kan worden vastgesteld dat verzoeker erop figureert, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de beschikbare informatie blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF) behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, maar dat het louter poneren van een vrees voor vervolging omdat men vroeger tot de ANSF behoorde niet volstaat om aannemelijk te maken dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond. Gelet op wat voorafgaat, blijft verzoeker wat dit betreft in gebreke. Verzoeker meent immers dat zijn vroegere tewerkstelling gelinkt kan worden aan de problemen die hij vandaag kent met de taliban en uit het voorgaande is reeds gebleken dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht. De loutere omstandigheid dat een collega van verzoeker, die net zoals verzoeker uit Afghanistan zou zijn gevlucht, vermoord zou zijn wanneer hij naar Afghanistan werd teruggestuurd – wat overigens niet kan worden vastgesteld op basis van de fotokopieën van foto's die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker van 11 oktober 2023, stuk 20) nu op basis daarvan niet objectief kan worden vastgesteld dat de betrokkene een collega van verzoeker betreft, dat deze is vermoord, wanneer deze zou zijn gestorven of in welke omstandigheden deze zou zijn gestorven –, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker toont immers niet aan dat hij zich in exact dezelfde omstandigheden bevindt als deze waarin zijn zagezegd vermoorde collega zich zou hebben bevonden vóór diens overlijden.

Aldus maakt verzoeker ook een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van zijn eigen tewerkstelling voor de Afghaanse politie niet aannemelijk.

De bewijzen van het volgen van Nederlandse lessen en behaalde certificaten (stuk 23), de loonfiches (stuk 24), de verklaring van zijn werkgever (stuk 25) en de verklaring van zijn leerkracht Nederlands (stuk 26) die verzoeker bij zijn op 11 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota heeft gevoegd, hebben betrekking op zijn integratie en (beweerde) verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan evenmin. Hetzelfde kan worden gesteld voor wat betreft het verslag van zijn leraar basiseducatie (stuk 1), het verslag van zijn lerares Nederlands (stuk 2), de verklaringen van verschillende werkgevers (stukken 3 en 4), het overzicht van zijn tewerkstellingen via interim (stuk 5), de foto's van zichzelf met zijn geliefde (stuk 6) en de verklaring van zijn geliefde (stuk 7) die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota heeft gevoegd.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen dat hij door de taliban zal worden gerekruteerd of gedood

omwille van de tewerkstelling van zijn vader en broer bij de Afghaanse veiligheidsdiensten of omwille van zijn eigen tewerkstelling bij de Afghaanse politie.

In het eerste middel van zijn verzoekschrift laat verzoeker nog gelden dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban als verwesterd zal worden beschouwd zodat in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen

die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Te dezen voert verzoeker in het eerste middel aan dat hij Afghanistan reeds lange tijd heeft verlaten en dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij in België een nieuw soort vrijheid heeft leren kennen. Verzoeker beklemt oont dat hij ondertussen goed is ingeburgerd in de Belgische samenleving, dat hij aan het werk is en zich in een korte tijd het Nederlands heeft aangeleerd om gemakkelijk met zijn omgeving te kunnen communiceren en in dialoog te treden, dat hij uiterst gemotiveerd is om zijn leven en toekomst in België uit te bouwen en dat hij blijk geeft van een doorgedreven en verregaande integratie zodat kan worden aangenomen dat hij zich op dermate ingrijpende wijze geconformeerd heeft aan een westerse levensstijl dat hij, in geval van terugkeer, als verwesterd zal worden beschouwd. Hij refereert tevens aan het arrest nr. 283 647 van de Raad van 29 januari 2023.

In zijn op 11 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota vraagt verzoeker nog rekening te houden met de bij deze nota neergelegde bewijzen van het volgen van Nederlandse lessen en behaalde certificaten (stuk 23), loonfiches (stuk 24), verklaring van zijn werkgever (stuk 25) en verklaring van zijn leerkracht Nederlands (stuk 26).

Bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker nog een verslag van zijn leraar basiseducatie (stuk 1), een verslag van zijn lerares Nederlands (stuk 2), verklaringen van verschillende werkgevers (stukken 3 en 4), een overzicht van zijn tewerkstellingen via interim (stuk 5), foto's van zichzelf met zijn geliefde (stuk 6) en een verklaring van zijn geliefde (stuk 7). Deze stukken tonen volgens hem zijn integratie, inburgering en verwestering nog extra aan.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels ruim twee en een half jaar in België verblijft, niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

De Raad benadrukt vervolgens dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn scholing. Deze vaststelling wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn profiel.

Voorts blijkt uit een leeftijdsonderzoek dat verzoeker op 7 juli 2021 vermoedelijk 20,37 jaar was, met een standaarddeviatie van 1,59 jaar (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, Beslissing van de dienst Voogdij). Nu verzoeker verklaart dat hij Afghanistan verliet omstreeks september 2020 (*ibid.*, ‘verklaring DVZ’, nrs. 10 en 32), moet hij bij zijn vertrek uit Afghanistan allicht 18 jaar oud of ouder zijn geweest. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (*ibid.*, ‘verklaring betreffende procedure’) en in Afghanistan naar de *madrassa* is gegaan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoeker verklaarde ook dat hij nog contact heeft met zijn moeder in Afghanistan (*ibid.*, p. 12) waardoor kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over enig familiaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Waar hij in het eerste middel poneert dat hij in België een nieuw soort vrijheid heeft leren kennen en daarbij citeert uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud, kan worden gewezen op wat daarover in de bestreden beslissing wordt gesteld:

“Tot slot stelt u dat u verwesterd bent omdat u sinds uw verblijf in Europa een Westerse levensstijl bent beginnen hanteren, waarbij u een nieuw soort vrijheid hebt ervaren op vlak van uw kledijkeuze, het al dan niet scheren van uw haar en baard, maar ook alcohol bent beginnen drinken (CGVS, p. 20). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw alcoholconsumptie, kledingstijl en haarsnit deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.”

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die een ander licht werpen op deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en door de Raad worden bijgetreden.

Verzoeker voert voorts in het eerste middel aan dat hij aan het werk is. Bij zijn op 11 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota voegt hij ter staving hiervan loonfiches (stuk 24) en een verklaring van zijn werkgever (stuk 25). Bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt hij nog meer verklaringen van verschillende werkgevers (stukken 3 en 4) en een overzicht van zijn tewerkstellingen via interim (stuk 5). Deze stukken geven aan dat verzoeker de verbintenis is aangegaan om in België te werken en dat hij in België heeft gewerkt en hiervoor een loon heeft ontvangen, doch zij tonen niet aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze elementen op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Daarnaast voert verzoeker in het eerste middel aan dat hij zich in een korte tijd het Nederlands heeft aangeleerd. Bij zijn op 11 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota voegt hij ter staving hiervan bewijzen van het volgen van Nederlandse lessen en behaalde certificaten (stuk 23) en een verklaring van zijn leerkracht Nederlands (stuk 26). Bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt hij nog twee verslagen van zijn leraar basiseducatie en zijn lerares Nederlands (stukken 1 en 2). Ter terechtzitting spreekt verzoeker in het Nederlands. De omstandigheid dat verzoeker in België Nederlandse les volgt en Nederlands spreekt toont hoogstens aan dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Ter terechtzitting stelt verzoeker nog dat hij in België een vriendin heeft. Hij legt een aanvullende nota neer met daarbij foto's van zichzelf met zijn geliefde (stuk 6) en een verklaring van zijn geliefde (stuk 7). De Raad wijst er evenwel op dat het loutere feit hier een vriendin te hebben niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker verwesterd zou zijn of dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden. De door verzoeker neergelegde foto's en verklaring tonen dit niet aan.

Waar verzoeker in het eerste middel nog verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 278 699 en 283 647 van respectievelijk 13 oktober 2022 en 29 januari 2023, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker in het derde middel van zijn verzoekschrift een betoog voert over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling

blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te refereren aan algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoeker hekelt voorts in het derde middel dat er op vandaag nog onvoldoende informatie beschikbaar is over de manier waarop de taliban omgaan met personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Europa. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee en een half jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, waar hij nog over een netwerk beschikt en waar hij naar de *madrassa* zou zijn gegaan, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen dat hij door de taliban zal worden gerekruteerd of gedood omwille van de tewerkstelling van zijn vader en broer bij de Afghaanse veiligheidsdiensten of omwille van zijn eigen tewerkstelling bij de Afghaanse politie en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt*

blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met

IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers” en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “COI Query Afghanistan”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 11 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota).

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

D. DE BRUYN,
K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN